

Henseende, saaledes at endog de højeste Pladser derfra kunde naas. Det ærede Medlem omtalte, at Folkene fra Underklasserne ikke kunde komme ind i Officersklassen uden at faae en ulykkelig Stilling, og han omtalte navnlig, at naar en saadan Dvergang kunde finde Sted, bleve kun de Simple og Udygtige tilbage i Underklasserne. Dette kan godt være; men det gjælder om, at de dygtige Kræfter kunne komme frem, og jeg vil spørge, om ikke Officersstanden ellers afstæver sig, om ikke mange, saa dog nogle dygtige Kræfter, som selv Officersstanden kunde trænge til? Det ligger mig alvorlig paa Sinde, at der er en Mulighed for de dygtige Kræfter for at kunne gaa fra det allerlaveste til det allerhøjeste Trin, og jeg har troet, at det vilde være en mægtig Spore til, at der ikke blev nogen saa væsentlig Forskjel som den, der nu findes maaste i for høi Grad. Jeg vil i alt Fald finde enhver Forskjel mellem Underbefalingsmænd og Overbefalingsmænd for høi; den maa udsættes mere og mere. Der tales saa ofte om Enighed, Kammeratskab og Broderskab, men jeg tror, at, naar man gennemplyer det Hele saaledes, at der ikke bliver nogen Sondring, vil det have megen Betydning for hele Hæren. Det er ikke for meget at fordr, at Officererne, som ere i Besiddelse af større Dannelsel, skulle øve en endnu større Indflydelse paa de Underklasserne og paa de Menige. Jeg tror nok, man kan sige, at dette vilde være i høi Grad ønskelig; men at der findes en langt stærkere Sondring Sted, end ønskelig, har jeg nu en Bekræftelse paa fra det ærede Medlem. Jeg skal tillade mig at henstille, om der ikke for en hel Del af Officererne, der ere i Besiddelse af saa stor Dygtighed og Dannelsel, kunde være overordentlig meget mere at gjøre, navnlig for at have Underbefalingsmændene og at drage dem til sig. I denne Henseende vil jeg pege paa hyppigere Sammenkomster, hvorved Officererne kunne tage sig af Underbefalingsmændenes Undervisning. (Stemmer: Det er Noget, der sker!) Ja, ganske vist sker det, men jeg har dog hørt udtale af ikke saa Underbefalingsmænd, at de ønske, at det kunde ske langt fyldigere, end det nu er Tilfældet. Jeg skal slutte med endnu et Par Ord til det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgtreds (Thomsen), der hentes med en overordentlig Barmt at tænke paa Lønningerne fra 1842. Dette var et noget mere prosaisk Standpunkt, end de have indtaget, fra hvem vi have hørt stærke Røster om den store Indflydelse, som Vren havde. Jeg skal ikke negte, at den har og bør have en stor Indflydelse, men dette er i den Grad blevet betonet ved enkelte Udtalelser, at jeg var nær ved at tro, at man vilde tjene alene af Gressfølske, endog uden Vøn. I den Henseende gjorde imidlertid det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgtreds mig fuldkommen opmærksom paa, at noget Saadant

ikke vilde kunne finde Sted, og jeg siger ogsaa, at det naturligt vilde være en Uræmelighed. Paa den anden Side er det dog min Mening, at man ikke ved de største Lønninger kan hidkalde Genierne, ja ikke engang de dygtigste Kræfter; thi der hører virkelig Lyst til at gaa den Vej, og naar man fastfætter de største Lønninger, vil man maaste nok kunne faae et stort Antal til at gaa den Vej, men det er derfor ikke jagt, at man vil faae de bedste Kræfter. Det er en rigtig Forordning, at Enhver skal kunne leve af sin Gjerning, men man skal paa den anden Side heller ikke betone dette saa stærkt, at man tror, at kunne faae de bedste Kræfter til en eller anden Statsjeneste blot ved at skrue Lønningen overordentlig høit op.

Hæren: Før jeg gaar over til at omtale de enkelte Punkter i det foreliggende Forslag, skal jeg tillade mig at anfille nogle Betragtninger over nogle Udtalelser, der ere faldne fra enkelte Medlemmer her i Salen. Jeg skal da først vende mig til det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgtreds (B. Holm), da det forekommer mig, at det ærede Medlem kom med nogle Raifonnementer, som efter min Mening slet ikke kunne holde Stik. Det ærede Medlem begyndte med at udtale sin Forundring over, at den Hærslov, der blev vedtagen 1867, dengang blev vedtaget med almindelig Tilslutning fra Thingets og fra Tilhørernes Side, men at den nu viser sig saa mangelfuld, at den trænger til saa mange Forbedringer som den, hvortom der her er Tale. Med Hensyn hertil skal jeg gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at denne Hærslov ligesom ethvert andet Menneskeværk naturligt har sine Ufuldkommenheder, og dette indsaar man ganske vist allerede den Gang; derfor bestemte man, at den efter fem Aars Forløb skulde undertastes en Revision. (B. Holm: Det var ikke derfor!) Jeg tror, at dette var en væsentlig Bevæggrund til at fastsætte denne Bestemmelse, idet man da efter 5 Aars Forløb kunde rette de Mangler, som man ad Erfaringens Vej var kommen efter. Jeg skal derhos gjøre opmærksom paa, at der foruden de Erfaringer, de 5 Aar have givet os med Hensyn til denne Hærsplan, tillige i dette Mellemrum ligger en stor Krig imellem to Stormagter, hvori der er høstet en stor Mængde Erfaringer, som vi naturligt vilde kunne Andet eller ikke bør Andet end drage os til Nytte. Det ærede Medlem udtalte tillige, at vi naturligt ikke ved vor Hærsordning stræbte efter at faae en Hær, der i Månsverdygtighed kunde maale sig med andre Staters Hære. Jeg kan ikke rigtig forstaa, hvad det ærede Medlem mente dermed; jeg kan ikke tro, at han mente, at vort Land ikke skulde frembyde ligesaa god Leilighed til Månsvering som alle andre Lande; men jeg antager, at det ærede Medlem mente, at vi ikke vilde komme til at føre,